

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Abby Jimenez

Yours Truly

Copyright © 2023 by Abby Jimenez

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, a division of Hachette Book Group, Inc., New York, USA. All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTOR

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

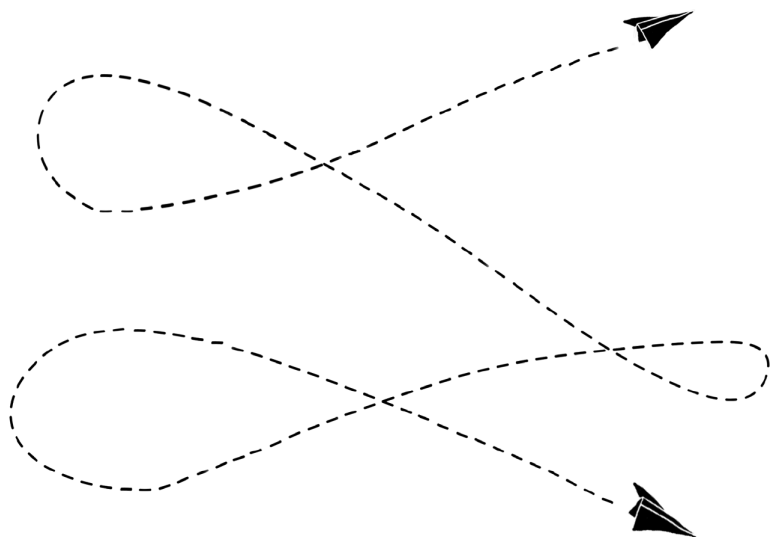
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

S LJUBAVLJU TVOJ

ABI HIMENEZ

Prevela sa engleskog
Slavica Marković

Stela

UPOZORENJE O SADRŽAJU

Ima mnogo razloga zbog kojih mi je ova knjiga draga, ali pre nego što zaronite u nju, želim da vam skrenem pažnju na nekoliko osjetljivih tema. Glavna junakinja doživela je neverstvo u prethodnoj vezi, pominju se problemi s trudnoćom, kao i samoubistvo, a glavni junak pati od kliničke anksioznosti. Uprkos ovim teškim temama, čitaoci će se često smejati i biti nagrađeni srećnim krajem. Mnogo vam hvala što ste odlučili da pročitate ovu knjigu i nadam se da ćete uživati u njoj.

Sve najbolje, Abi

*Mom divnom suprugu Karlosu, koji je prošao
sa mnom kroz sve nedaće koje sam iskusila.
Hvala ti što si bio uvek bezopasan za mene.*

1.

BRIJANA

Zovu ga Doktor Smrt.” Džoslin je ustala i dramatično pogledala u mene sa druge strane prijemnog pulta, gde sam sedela ispred kompjutera i unosila podatke o pacijentima.

Pogledala sam je iznad ekrana i prevrnula očima. „Pusti to”, rekla sam unoseći napomene. „Tip je ovde svega jedanaest sati. Prvi mu je dan.”

„U tome i jeste stvar”, šapnula je. „Stopa smrtnosti mu je sto posto.”

Frknula sam s negodovanjem, ali nisam podigla pogled sa ekrana. „Ne možeš ga tako zvati. Samo nam još treba da pacijenti čuju kako ga medicinske sestre zovu Doktor Smrt.”

„Možemo li ga zvati Doktor S?”

„Ne možete.”

„Zašto?”

„Zato što Doktor S može da aludira na seks.”

Nervozno je uzdahnula. „Dobro, ali ozbiljno. Neko bi trebalo to da ispita. Šest mrtvih pacijenata?”

Pogledala sam na sat. „Radimo u Urgentnom centru, Džoslin. To nije ništa čudno.”

„Zar ti nisi kandidat za šefa Urgentnog? Nije li tvoj *posao* da istražiš ovakve stvari?”

Dovršila sam unos podataka u kompjuter i pogledala u nju. „Doktor Gibson još nije otišao u penziju, a Upravni odbor još uvek nije glasao za njegovog naslednika, tako da ne, to nije moj posao.”

„Ali biće. Sasvim sigurno ćeš dobiti to mesto. Zar ne misliš da bi trebalo da se ponašaš u skladu s tim i zaustaviš ovaj pokolj?” Uzmakla je, ruku prekrštenih na grudima.

Mogla sam da osetim oči desetak drugih nevidljivih medicinskih sestara kako me posmatraju iz različitih delova prostorije. Džoslin je bila izaslanica. Kad se sestre za nešto zakače, ne puštaju. Jadan čovek. *Neće* mu se svideti ovde.

Duboko sam uzdahnula. „Prvi pacijent je imao devedeset šest godina i bolesno srce. Drugi je bio žrtva moždanog udara u devedeset devetoj godini života i imao je potpisan dokument da ne pristaje na oživljavanje ukoliko se nađe u ovakvoj situaciji. Treći je povređen u saobraćajnoj nesreći – pogledala sam snimke rendgena i niko osim Boga ne bi mogao da spase tog čoveka. Četvrti pacijent je imao prostrelnu ranu na glavi, a takve povrede, dozvoli mi da te podsetim, imaju stopu smrtnosti devedeset posto. Žrtva je bila u komi bez ikakvih znakova moždane aktivnosti kada je primljena. Peti je bio onkološki bolesnik u terminalnoj fazi, a šesti je imao toliko jaku sepsu da je praktično bio mrtav kad je stigao.” Pogledala sam je u oči. „Nije on kriv. Ponekad se takve stvari dešavaju.”

Stisnula je usne u tanku liniju. „Ponekad. Ali ne prvog dana”, istakla je.

Morala sam da se složim. Verovatnoća je bila prilično niska. „Samo... pošalji sve nove pacijente kod mene, važi?”, rekla sam pomalo umorno. „Smena mu se ionako završava za sat vremena. I ne zovi ga Doktor Smrt, molim te.”

Značajno me je pogledala. „Neljubazan je, znaš.”

„Kako je neljubazan?”, pitala sam.

„Rekao je Hektoru da ostavi telefon u ormariću. Ti nas nikada ne teraš da sklonimo telefone.”

„Zar se Hektor i Hoze nisu opasno posvađali? Pretpostavljam da proverava telefon na svakih pet sekundi. Verovatno bih ga i ja naterala da ga ostavi u ormariću.”

Vrata ordinacije broj osam su se otvorila i izašao je neki muškarac crvenkastosmeđe kose obučen u crnu bolničku uniformu. Bio je okrenut leđima tako da mu nisam mogla videti lice. Posmatrala sam ga kako skida rukavice i baca ih u kantu za medicinski otpad. Pritisnuo je koren nosa, duboko udahnuo, a zatim se spuštene glave odvuкао prema svlačionicama.

Hektor je izašao iz ordinacije posle njega i pogledao nas. Podigao je ruke, pokazao sedam prstiju i usisao vazduh kroz zube.

Džoslin me je prostrelila pogledom kao da govori ‘šta sam ti rekla?’, a ja sam odmahнула glavom. „Ne zovi ga Doktor Smrt. Idi sada. Radi nešto korisno za promenu.”

Malo se napučila kao da je ljuta, a onda otišla. Mobilni mi je zazvonio, pa sam ga izvukla iz džepa.

Aleksis: Želim da dođem kod tebe devetnaestog.

Otkucala sam odgovor:

Nema potrebe, dobro sam.

Nisam bila dobro. Ali nisam htela da odvlačim svoju trudnu najbolju drugaricu s medenog meseca da bi sedela sa mnom u napuštenoj ukletoj kući u koju se pretvorio moj život. Previše sam je volela da bih je osudila na to.

Telefon mi je zazvonio u ruci.

Ustala sam, ušla u praznu prostoriju i prevukla prstom po ekranu da se javim. „Kažem ti, dobro sam”, rekla sam.

„Ne. Dolazim. Kad završavaš smenu?”

„Aleksis.” Zastenjala sam. „Samo želim da se pretvaram da je taj dan isti kao i svaki drugi.”

„Nije isti. To je dan kad se konačno razvodiš. Nije mala stvar.”

„Neću da uradim ništa glupo. Neću ga zvati pijana. Neću povraćati u sopstvenu kosu...”

„Više me brine da ćeš mu ubaciti Molotovljev koktel kroz prozor.”

Frknula sam. „Pretpostavljam da je ta zabrinutost opravdana”, promrmljala sam.

Nisam baš bila poznata po tome da sam mirna i razumna kada je Nik bio u pitanju. Kad sam konačno saznala da me vara, volela bih da mogu da kažem da sam reagovala s poštovanjem i odmerenošću, kao vizija dostojanstva suočena s nepojmljivom izdajom i bolom. A *zapravo* sam izgubila jebenu kontrolu. Bacila sam burmu u WC šolju i zalila njegovo cveće u saksijama varikinom. Zatim sam pozvala njegovu majku da je obavestim kakvog je muškarca odgajila – i to je bio tek početak. Čak sam i sebe zaprepastila nivoima sitničavosti na koje sam bila spremna da se spustim. Veličanstveno finale moje pokvarenosti bilo je toliko sramotno da sam zabranila Aleksis da ga ikada pomene.

„Ako nemaš sastanak, dolazim da te vidim”, rekla je.

„Ha. Da, baš imam.” Sela sam na bolnička nosila i naslonila čelo na ruku.

Od rastanka s Nikom prošla sam kroz neka od najgorih iskustava onlajn sastanaka u istoriji interneta. Količina smeća koju sam pronašla na *Tinderu* u protekloj godini ostavila je toliko bedan utisak da je Nik izgledao kao princ na belom konju u poređenju s njima.

„Još uvek nemaš sreće?”, pitala je.

„Prošlog meseca sam izašla s tipom kome je sud naložio da u kolima ugradi merač alkohola u krvi zbog ogromnog broja

saobraćajnih prestupa pod uticajem alkohola. Zamolio me je da ja dunem u njega da bi mu se motor automobila uključio. Bio je i jedan koji je imao tetovažu kukastog krsta na vratu. A na poslednjem sastanku, dok smo sedeli u „Benihani”, pojavila se žena tog lika – nisam ni znala da je oženjen – i pitala da li tako troši novac za školski pribor za decu. A pritom je meni rekao da nema decu.”

Verovatno zamalo nije povratila u telefon. „Oh, *odvratno*.”

„Ne znaš koliko si srećna što si pronašla Danijela. Ozbiljno ti govorim. Obavezno prinesi žrtvu bogovima ljubavnih sastanaka.” Pogledala sam na sat. „Moram da idem, radim. Zvaću te kad završim s poslom.”

„Okej. Ali obavezno me pozovi”, rekla je.

„*Obavezno* ću te pozvati.”

Prekinule smo vezu. Ostala sam da sedim i zurim u zid. Na njemu je visio grafikon za procenu nivoa bola sa nacrtanim majušnim licima s različitim izrazima za odgovarajuće nivoe. Zeleno nasmevano lice iznad broja nula. Crveno uplakano lice iznad broja deset.

Usredsredila sam pogled na desetku.

Uspela sam da ne razmišljam previše o devetnaestom. Nardala sam se da ću, ako se ne koncentrišem na taj datum, možda imati sreće i tek posle nekoliko dana shvatiti da je taj datum bio i prošao. Ništa se neće naročito promeniti kad se razvod zvanično okonča. Nik i ja smo već godinu dana razdvojeni. Ovo je samo formalnost, potvrda u papirnatop verziji.

Mada...

Možda je Aleksis bila u pravu i ne bi trebalo da prolazim sama kroz to. U slučaju da me bol ipak iznenadi.

Poslednji sat rada prošao je bez uzbuđenja. Primila sam jedinog pacijenta koji je došao – i niko nije umro. Ali da budem

fer, bio je to samo naš redovni pacijent, Tip s nunčakama, sa još jednim potresom mozga, tako da su šanse za smrtni ishod bile bukvalno nepostojeće.

Spremala sam se da pođem kući kad se Džoslin ponovo pojavila.

„Gibson želi da razgovara s tobom pre nego što odeš.”

Oči su joj sijale. „To je to!”, pevušila je. „Dobićeš unapređenje.”

Gibson je trenutno bio šef odeljenja urgentne medicine u „Rojam nortvesternu”. Trebalo bi da ode u penziju ovog meseca. Tehnički, otišao je u penziju pre skoro godinu dana. Aleksis je dobila njegov posao i on je otišao. Zatim je mesec dana kasnije dala otkaz i preselila se u gradić usred nedodije u kojem živi njen novopečeni muž da bi otvorila kliniku, pa se Gibson vratio.

„Nema šanse da je Upravni odbor već glasao, sumnjam da je to u pitanju”, rekla sam. „Ali cenim što veruješ u mene.”

A onda sam malo razmislila o tome i *možda* me je zaista pozvao da mi kaže da ću dobiti posao.

Niko drugi osim mene se nije javio za to radno mesto. Nema drugih kandidata. Moraju li uopšte da glasaju? O čemu bi drugom Gibson želeo da razgovara sa mnom ako ne o tome?

Pošla sam niz hodnik prema Gibsonovoj kancelariji, pomalo uzbuđena. Mislim, preuzimanje novog posla biće ogromna odgovornost. Šest dana nedeljno, osamdeset ili više radnih sati. Ali bila sam spremna. Bolnica „Rojam nortvestern” je moj život. Zašto da ne iskoristim svoje mogućnosti?

Pokucala sam na dovratak. „Ćao. Zvali ste me?”

Gibson me je pogledao i toplo se osmehnuo. „Uđi.”

Sedeo je za svojim stolom, uredno začešljane sede kose. Ličio mi je na nekog dragog starog dekicu. Svi su ga voleli. Bio je šef dugi niz godina.

„Zatvori vrata”, rekao je dok je završavao potpisivanje nekog dokumenta. Sela sam na stolicu prekoputa njega.

Završio je to što je radio i sklonio dokument sa strane. Široko mi se osmehnuo. „Kako si, Brijana?”

„Dobro”, veselo sam odgovorila.

„A kako je tvoj brat Beni?”

Klimnula sam glavom. „Dobro koliko može da bude, s obzirom na situaciju.”

„Drago mi je da to čujem. Baš šteta što mu se to dogodilo. Ali makar ima sjajne lekare.”

Klimnula sam glavom. „‘Rojam nortvestern’ je najbolja bolnica. Kad smo već kod toga, radujem se što ću početi – ali ne radujem se vašem odlasku”, dodala sam.

Nasmejao se.

„Hoće li biti glasanja?”, upitala sam. „Nema drugih kandidata.”

Prepleo je prste preko stomaka. „O tome sam baš i želeo da razgovaram s tobom. Hteo sam lično da ti kažem. Odlučio sam da odložim odlazak u penziju za još nekoliko meseci.”

„Oh.” Pokušala sam da prikrijem razočaranje. „Nema problema. Samo, mislila sam da se vi i Džodi selite u neku vilu u Kostariki.”

Dobroćudno se nasmejao. „Selimo se. Ali džungla može da sačeka. Želim svima da dam vremena da upoznaju dr Medoksa pre glasanja. To mi se čini poštenim.”

Trepnula sam. „Izvinjavam se. Koga?”

Pokazao je glavom prema Urgentnom centru. „Doktora Džejkoba Medoksa. Danas je počeo da radi. Bio je šef Urgentnog centra u bolnici ‘Memorijal vest’ poslednjih nekoliko godina. Izuzetan čovek. Veoma stručan.”

Nisam mogla da progovorim čitavih deset sekundi. „Odlazete glasanje? Zbog *nje*ga?”

„Da bih dao timu šansu da ga upozna.”

„Da mu olakšate stvari”, ravnodušno sam izgovorila.

Pogledao me je pomalo iznenađen mojom reakcijom. „Ne, već da bude pošteno. Ti i ja znamo da ovi izbori mogu biti i takmičenje ko je popularniji, a on zaslužuje priliku.”

Gledala sam ga u neverici. „Zaista ćete to da uradite. Odložićete glasanje kako bi on imao veće šanse da dobije posao. Ja sam ovde deset godina.”

Pogledao me je ozbiljno. „Brijana, moram da razmotrim šta je najbolje za odeljenje. Uvek je bolje imati veći izbor. Kakvo zadovoljstvo ti predstavlja da dobiješ posao po automatizmu...”

„Ne bih ga dobila po automatizmu već po zaslugama. Deset godina radim na tome da ga zaslužim.”

Strpljivo me je posmatrao. „Znaš, Aleksis nije bila jedina kandidatkinja. Zdravo je imati konkurenciju. Ako je posao tvoj, biće tvoj i za tri meseca.”

Sedela sam i pokušavala da smirim disanje. Dala sam sve od sebe da ne izvalim: „Zovu ga Doktor Smrt!”

„To su samo tri meseca”, nastavio je Gibson. „Onda glasamo i ja odem negde gde ću moći da pijem koktel iz kokosovog oraha na plaži, a ti ćeš, iskreno se nadam, biti tamo gde si želela. Uživaj u miru pre oluje, opusti se. Provedi više vremena s Benijem.”

Polako sam udahnula, pa izdahnula, pokušavajući da se smirim.

Gibson verovatno poznaje tog Doktora Smrt. Verovatno su prijatelji. Verovatno igraju golf ili nešto slično. Ovo sve smrdi na nepotizam. Ali šta mogu da uradim? Ako je Gibson odlučio da još ne ide u penziju, ništa ne mogu da uradim.

„Hvala što ste me obavestili”, odgovorila sam ukočeno. Ustala sam i napustila kancelariju.

Čim sam sela u automobil, pozvala sam Aleksis. „Mrzim novog tipa”, rekla sam kad je podigla slušalicu.

„O, zdravo. Kako si?”

„Zovu ga Doktor Smrt. Danas je ubio sedmoro pacijenata. *Sedmoro*. Prvog dana.”

„Pa dešava se”, zvučala je odsutno.

„I čuj ovo, Gibson odlaže penziju kako bi novi tip imao šansu da dobije poziciju šefa. Muška solidarnost i te gluposti.”

„Mhm”, mrmljala je.

Slušala sam je trenutak, a onda se zgrozila. „Bože moj! Vas dvoje se ljubite? Dok pričam s tobom!”

Ona i Danijel se neprekidno ljubakaju. Mislim da prekinu samo kad moraju da jedu.

Protrljala sam slepoočnicu. „Možeš li, molim te, da ga poliješ hladnom vodom i nastaviš da razgovaraš sa mnom? U pitanju je krizna situacija.”

„Izvini, sačekaj.” Prošaputala je nešto što nisam mogla da čujem i nasmejala se. Onda se *on* nasmejao.

Prevrnula sam očima i čekala. Ova godina će označiti početak moje priče o tome kako sam postala zlikovac, tačno sam to predosetila.

Čula sam kako se vrata zatvaraju u pozadini i ona se vratila našem razgovoru. „Dobro. Tu sam. Ispričaj mi sve.”

„Dakle, to je neki važan lik koji je prešao kod nas iz bolnice ‘Memorijal vest’. Valjda je tamo bio šef Urgentnog, pa Gibson odlaže glasanje kako bi ga svi bolje upoznali. Tip je potpuni kreten, sestre ga ne podnose...”

„Pa ako ga sestre ne podnose, nemaš razloga za brigu.”

„Nije u tome poenta! Misliš li da bi Gibson ovo uradio da je u pitanju žena?”

Čula sam kako pritiska dugmad na mikrotalasnoj. „Mislim. Gibson je prilično pravedan. Ne mogu zamisliti da bi nekome dao prednost na osnovu pola.”

„Trebalo bi da budeš na *mojoj* strani.”

„Ja *jesam* na tvojoj strani. Slušaj, nema šanse da nećeš dobiti to mesto. On ti je zapravo učinio uslugu. Poklonio ti je još jedno leto kad nećeš biti vezana za Urgentno osamdeset sati nedeljno. Potrebna si Beniju. Bolje je da si slobodna narednih nekoliko meseci dok se on ne prilagodi.”

Začutala sam. S obzirom na situaciju s Benijem, verovatno ću ga viđati jednako često u Urgentnom kao i kod kuće. Potisnula sam knedlu u grlu koja se uvek javi kad pomislim na svog mlađeg brata.

„A kako taj novi lik izgleda?”, upitala je Aleksis, očigledno menjajući temu.

„Nemam pojma”, promrmljala sam. „Kao demonska senka. Svaki put kad uđem u prostoriju u kojoj se nalazi, on izađe na druga vrata. Nekoliko puta sam mu videla potiljak, i to je sve.”

„Zar se nisi predstavila kad je stigao?”

„Nameravala sam, ali počelo je ludilo čim sam stigla na posao. A onda kad se gužva raščistila, nisam mogla da ga pronađem. Izgleda da se krije negde u ostavi kad ne proglašava pacijente mrtvim.”

„Slušaj me”, rekla je vraćajući se na temu. „Tebe svi vole. Sigurno ćeš biti izabrana za tu poziciju, bez obzira na to ko se još kandiduje. A taj novi lik? Dajem mu mesec dana. Sestre će ga pojesti živog. Do kraja leta bićeš prvi šef poreklom iz Salvadora u istoriji ‘Rojama’, *te lo prometo*.”¹

Aleksis je govorila više jezika: engleski, španski i američki znakovni jezik. Bila je briljantna, svetski poznata filantropkinja iz ugledne porodice – i veliki optimista.

Čula sam kako otvara vrata mikrotalasne. „Kad dođem kod tebe, napraviću ti kolače”, rekla je.

¹ Špan.: Obećavam ti. (Prim. prev.)

Eto, naučila je i da sprema kolače i peciva. Morala sam da se osmehnem uprkos svom lošem raspoloženju. Aleksis koja pravi kolače je isto kao kad bih ja otišla da cepam drva – nezamislivo. Stvarno se promenila otkad je upoznala Danijela, i to nabolje.

Oslonila sam lakat na vrata automobila i spustila glavu u ruku. Osećala sam kako se smirujem. Moja najbolja drugarica je uvek znala kako da me smiri. Ponekad sam mrzela to kod nje. Bilo je trenutaka kad sam jednostavno želela da se iznerviram, da mahnito iskalim svoj bes. Cenila sam svoju sposobnosti da ustrajem u besu, pogotovo tokom protekle godine. Bes je moćna pokretačka snaga. Može da te motiviše i ojača.

Jedini problem sa besom je što brzo izgori. Vatra ne potraje dugo.

Zato tuga dugo tinja. Bol. Razočaranje.

Shvatila sam da se bojim onoga što bi se moglo dogoditi devetnaestog. Moj razvod će biti okončan, bes će konačno izgoreti i šta će nakon toga ostati od mene?

Gotovo ništa.

2.

DŽEJKOB

Zaustavio sam se na parkingu i neko vreme sedeo u autu gledajući kroz vetrobransko staklo i razmišljajući da li uopšte da uđem.

Ejmi i Džeremaja su želeli da razgovaraju sa mnom.

Postojao je samo jedan razlog zbog kojeg bi sada morali da razgovaraju sa mnom. Znao sam koji. Mesecima sam to očekivao. Gotovo da sam osetio morbidno olakšanje što ćemo konačno i s tim završiti. Sumorno sam pogledao natpis na zgradi.

ROŠTILJ KOD OŠTRE SEKIRE

Odlučili su ovde to da urade, u baru u kojem se bacaju sekire? Tu će mi saopštiti neprijatnu vest? Mesto na kojem se sastajemo samo je za mrvicu manje grozno od vesti koju će mi saopštiti.

Biće previše galame. Pijanih ljudi. Ljudi koji proslavljaju devojčake i momačke večeri, možda i rođendane. Svi će urlati i veseliti se, i pokušavati da nadjačaju muziku. To je jedno od onih mesta koja se uvek čine pretrpanim, kao da svi sede jedni drugima na glavi. Nepoznati ljudi se sudaraju s vama, toaleti su prljavi i u njima je uvek gužva, stolovi su ulepljeni od prljavštine. Kao verzija „Čak I. Čiza”² za odrasle, sa alkoholom i nametljivim likovima iz bratstva.

² Engl.: *Chuck E. Cheese*, lanac porodičnih restorana u kojima osim što se služi hrana, postoji i zabavni park, a mogu se igrati i različite arkadne igrice. (Prim. prev.)

Osetio sam kako srce počinje ubrzano da mi kuca pri samoj pomisli da uđem unutra.

Nikad nisam išao u barove osim ako me neko ne bi odvuкао protiv moje volje. Džeremaja veoma dobro zna kakav sam. Brat mi je, zna koliko ne volim ovakva mesta, zna koliko me gužva i buka uznemiravaju. Ali pretpostavljam da je pristao jer je Ejmi navaljivala – ovo mesto je *baš* izgledalo kao nešto što bi ona izabrala. Vodila me je na ovakva mesta i nikad joj nije bilo jasno zašto želim što pre da odem. Rekla bi nešto poput: „Ali imaju mnogo dobra pileća krilca! Obožavaš krilca, zato sam te ovde i dovela!”, kao da dobar *bafalo* sos može da popravi sve ostalo.

Nije ni čudo što me je ostavila.

Bio sam dosadan, povučen i nije joj bilo jednostavno da me razume. Čak ni nakon dve i po godine koje smo proveli zajedno.

Pomerio sam se na sedištu. Trebalo bi jednostavno da odem. Da im kažem da ću s njima razgovarati kasnije. Bio sam previše iscrpljen. Danas mi je bio prvi radni dan na novom poslu. Svi pacijenti koji su danas završili kod mene u Urgentnom preminuli su.

Protrljao sam slepoočnice. Ličio sam sebi na anđela smrti. Ljudi umiru, to je neizbežno u mom poslu. Ne možeš ih sve spasti i naivno je pomisliti da imaš bilo kakvu kontrolu nad životima onih koji uđu kroz ta klizna vrata. Ali baš prvog radnog dana?

Medicinske sestre i tehničari su me mrzeli. Tokom čitave smene sam osećao kako iz njih isijava prezir. A nijedan od drugih doktora nije došao da se upozna sa mnom.

U proteklih dvanaest sati preispitivao sam ispravnost svih svojih odluka. Odlazak iz bolnice „Memorijal vest” da bih promenio sredinu, odustajanje od šefovske pozicije, novi početak

na novom radnom mestu. U teoriji, sve se to činilo kao dobra ideja, ali mislim da sam precenio svoju mogućnost prilagođavanja. Osećao sam se kao na brodu bez sidra, dok me vetar bacaka po uzburkanom moru, a kapetani brodova koji pored mene prolaze ismevaju me umesto da mi dobace konopac za spasavanje.

Boravak u ovom groznom restoranu isisao bi i poslednju trunku energije iz moje već iscrpljene duše.

Možda bih mogao da odložim ovaj sastanak za sutra. Ali ako odem, Ejmi i Džeremaja će pretpostaviti da sam povređen. Da nisam preboleo. Da ne mogu da se nosim s tim. Čak i ako im objasnim da je problem u mestu koje su izabrali, a ne u vesti koju će mi saopštiti, nikad mi ne bi poverovali. Izlazio sam sa Ejmi godinama i nisam uspeo da joj objasnim svoju anksioznost, zašto bi me sada razumela?

Poželeo sam da postoji neki autopilot na koji bih mogao da se prebacim, kao što obično činim na poslu. Neka mišićna memorija koja bi me provela kroz ovo. Ali ne вреди, moram sve da uradim sâm i da ostanem potpuno svestan.

Duboko sam udahnuo, pa izdahnuo, isključio kamionet, izašao i odvukao se do bara. Mlada žena s pirsingom u nosu koja je radila kao hostesa odvela me je u zadnji deo restorana, gde su moja bivša devojka i moj mlađi brat sedeli jedno pored drugog za stolom u separeu.

Smejali su se naslonjeni jedno na drugo, ali čim su me ugledali, odmah su se razdvojili.

Stomak mi se okrenuo kad sam ih video zajedno.

Nisu bili pozivani na mesečne porodične večere kod mojih roditelja, tako da ih nisam video zajedno sve do sada. Osetio sam mučninu.

Seo sam i pokušao da izgledam opušteno. „Ćao. Izvinjavam se što kasnim.”